

kristityn foorumi

Spurgeon ja masennus

”Koettelemukset opettavat meitä siitä, mitä me olemme. Ne kääntävät maaperää ja antavat meidän nähdä mistä meidät on tehty”

On vain hyvä asia ettei hän ollut meidän aikalaisemme. Monet uskovat veljet ja sisaret olisivat leimanneet hänen alakuloisuutensa synnilliseksi tai itsekurin puutteeksi. Toiset olisivat katsoneet sen jopa todisteeksi heikosta uskosta. Psykologi olisi todennäköisesti määrännyt hänelle lääkityksen ja itsehoitoa tarjoavista kirjoista hän olisi saanut lukea kuinka masennus voitetaan 12 helpon askeleen avulla.

Charles Haddon Spurgeonilla, joka oli 1800-luvun merkittävimpiä ja ehkä jopa merkittävin saarnaaja, oli kuitenkin erilainen asenne kärsimystään kohtaan.

Spurgeon joutui kokemaan ”mitä tuskallisemmin, kuinka syvä sielun masennus vieraili

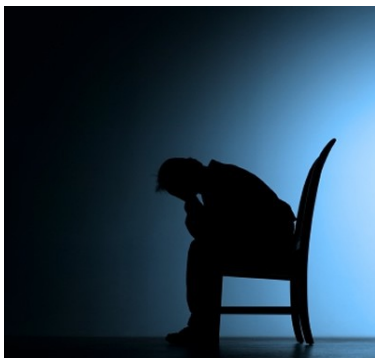
olemuksessa ajoittain eikä kovinkaan harvoin”. Hän puhui oppilailleen: ”Useimmat meistä joutuvat kokemaan masennusta. Vaikka olisimme tavallisesti hyvinkin iloisella tuulella, meidät pitää ajoittain paikata alas. Vahvat eivät jatkuvasti ole tarmokkaita,

viisaat eivät aina valmiita, rohkeat eivät aina urhoollisia eivätkä iloiset aina onnellisia.”

Vaikka hän asiaan liittyen sanoi, että ”kaikkinainen pimeys on vältettävissä eikä sitä pidä mitenkään kaivata”, hän ei sillä tarkoittanut, että kristityn kärsimä masennus olisi synty. Päinvastoin, hän kirjoitti: ”Huomaan, että eräät, joita suuresti arvostan ja rakastan ja jotka minun mittapuuni mukaan ovat Jumalan ihmisistä parhaita, kulkevat siitä huolimatta yössä suurimman osan matkastaan taivaaseen.” (Spurgeon ei tässä tietenkään tarkoita hengellistä pimeyttä, hengellistä yötä, vaan kristityn ihmisen maan päällä sielussaan kokemaa tunnetta).

Kirjassaan Lectures to my Students (artikkelin lainaukset ovat tästä kirjasta) hän antaa joitakin esimerkkejä syistä, jotka

vievät uskovia masennukseen. Samalla hän tarjoaa toivoa niille, joita masennus on kohdannut.

”Eikö ensinnäkin ole niin, että olemme ihmisiä?”

Spurgeon painottaa, että kristitty mies tai nainen ei ole immuuni kärsimykselle. ”Vaikka meidät on lunastettu, on selvää, että kärsimme vajavaisuudesta. Muutoin lupaus Hengestä, joka auttaa meitä vaivoissa, olisi tarpeeton. On välttämätöntä, että ajoittain koemme raskasmielisyyttä. Tässä maailmassa meille on luvattu ahdistusta.”

Hän osoittaa, että tällaisen kärsimyksen kautta me ”voimme oppia myötätuntoa Herran kärsivää kansaa kohtaan.” Paavali puhuu samoin 2Kor.1:4, kuinka ”kaiken lohdutuksen Jumala”, ”lohduttaa meitä kaikessa ahdistuksessamme, että me sillä lohdutuksella, jolla Jumala meitä itseämme lohduttaa, voisimme lohduttaa niitä, jotka kaikkinaisessa ahdistuksessa ovat.”

”Useimmat meistä eivät, tavalla tai toisella, ole fyysisesti terveitä”

Spurgeonin kärsimyksiin kuuluivat myös kovat ruumiilliset kivut. Hän kärsi nivelkivuista, jotka oli diagnosoitu kihdiksi. Joskus hän joutui viettämään viikkoja sängyssä kovien kipujen piinatessa. ”Minut on laskettu hyvin alas”, kirjoitti hän seurakunnalleen eräässä tällaisessa tilanteessa, ”lihani riutuu kivuissa ja henkeni kärsii masennuksesta... vaivoin saatan kirjoittaa nämä rivit sängyssäni maaten, niissä kuuluu voihkinta kipujeni tähden mutta myös toivon ääni.”

Spurgeon ymmärsi, että fyysinen kipu, kuten myös ihmisen luonteenlaatu altistavat masennukselle. Hän ei kuitenkaan antanut oppilaidensa käyttää niitä tekosyinä. ”Nämä vajavaisuudet eivät ehkä kuitenkaan ole este ihmisen erityiselle käyttökelpoisuudelle... saattaa jopa olla, että ne on annettu hänen osakseen jumalallisen viisauden mukaan, koska ne ovat välttämättömiä palveluksen takia. Lääkkeinä käytetyistä kasveista toiset kasvavat suomaille ja saavat sieltä arvokkaat aineosansa, jotkut taas kasvavat varjoisissa paikoissa ja voivat kukoistaa vain siellä.”

Spurgeonin aikataulut olivat uuvuttavat. Hänen

tavallinen työviikkonsa käsitti kymmenen saarnaa. Hänen piti vastata noin 500 kirjeeseen, opettaa pappiskoulussa, johtaa orpokotia ja tavata kymmeniä ihmisiä sielun pelastuksen merkeissä.

Lisäksi hän kirjoitti eri julkaisuihin, otti kodissaan vastaan vieraita, opetti omaa perhettään ja rohkaisi vuoteenomana makaavaa vaimoaan. Ei siis ole ihme, että hänen terveytensä kärsi tästä työtaakasta. Lopulta hänen seurakuntansa vaati häntä pitämään säännölliset loma-ajat vuoden mittaan. Oppilailleen hän opetti: ”Jousta ei jatkuvasti voi jännittää ilman pelkoa sen katkeamisesta. Rauha mielelle on yhtä tärkeä kuin uni ruumiille... Lepoaika ei ole hukka-aikaa. Se on tuoreen voiman keräämistä.”

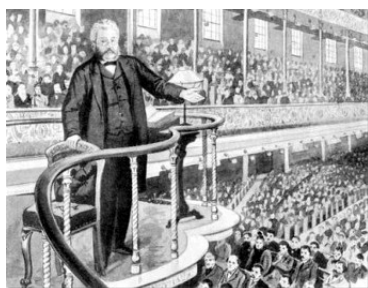

”Yksi murskaava isku voi joskus vaikuttaa koko palvelutoimeen”

Lokakuun 19 päivänä vuonna 1856, 22 -vuotias Spurgeon puhui

ensimmäistä kertaa Surrey Gardens Music Hall -salissa Lontoossa. Tämä siksi, koska häntä kuulemaan tulleet ihmiset eivät enää mahtuneet kirkkoon. Tuhannet pakkautuivat saliin täyttäen käytävät ja portaikot sen jälkeen, kun istuinpaikat tulivat täyteen. Silti vielä sadat ihmiset joutuivat jäämään ulos toivoen kuulevansa edes osan saarnasta vaikka ikkunoiden kautta.

Juuri kun Spurgeon alkoi rukoilla, joku parvekkeella huusi ”Tuli on irti!”. Ihmiset ryntäsivät uloskäynnille ja portaikon kaide antoi periksi

ihmismassan paineesta. Kaaoksessa kuoli 7 ihmistä ja 28 loukkaantui.

Hyväsydäminen Spurgeon ei koskaan täysin toipunut tästä tapauksesta vaan se jätti pysyvän jäljen hänen tunne-elämäänsä. Hän kirjoitti: ”Koin valtavaa tuskaa ja musertavaa kurjuuden tunnetta. Sekasorto, paniikki, ihmishenkien menetykset olivat edessäni päivin ja öin tehden elämästäni taakan.” Monet joutuvat kohtaamaan luonnonkatastrofeja, läheisen kuolemaa, taloudellista vararikkoa tai valtavaa tuskaa syntielämää viettävän lapsensa tai läheisensä takia.

Oman kokemuksensa kautta Spurgeon tarjoaa toivoa: ”Tosiasiassa, että Jeesus on kuitenkin suuri, siitä huolimatta mitä Hänen palvelijansa joutuvat kärsimään, ohjasi minut takaisin tyyneen ajatteluun ja rauhaan. Kun vastaava kauhea tuho kohtaa jotakin uskonystävääni, saakoon hän rauhassa toivoa ja hiljaa odottaa Jumalan pelastusta.”

”Viisaus opettaa: älä kauhistu sielunhätää”

Spurgeon myönsi, että joskus uskovat voivat joutua masennukseen ilman selvää syytä. Hänen mielestään kyse ei ole sairaudesta, synnistä eikä olosuhteista, vaan kristityn elämän ajanjaksosta, jossa annetaan mahdollisuus turvata ja

luottaa Jumalaan, joka kerran on poispyyhkivä jokaisen kyyneleen.

”Jokainen yksinkertainen voi seurata kaitaa tietä valoon: uskoon sisältyvä ainutlaatuinen viisaus tekee meistä kykeneviä pysymään suunnassa pimeässäkin, sillä uskova on antanut kätensä Suuren Oppaansa käteensä.”

Susan Verstraete
Christian Communicators
Worldwide
<http://www.ccwtoday.org>